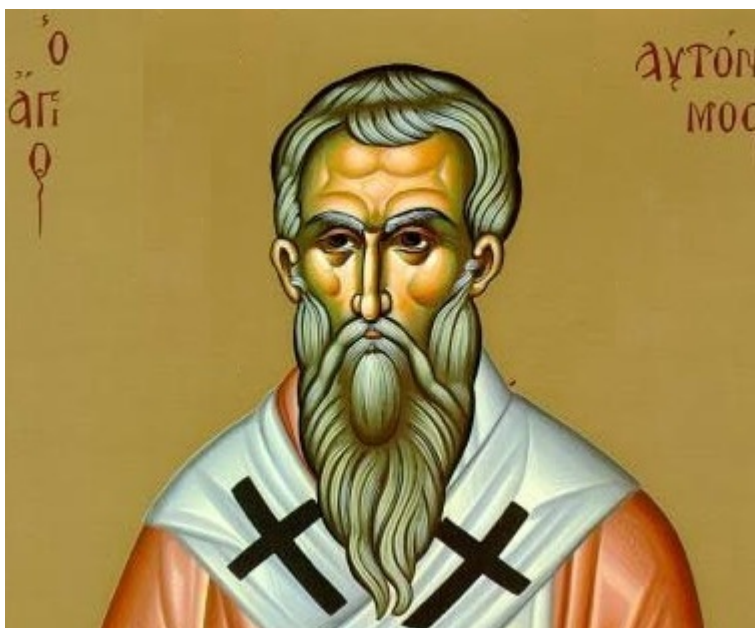

Вяра

25.09 по еретическия, †12 септември по църковния календар - Св. свещеномъченик Автоном. Св. свещеномъченик Корнут и Св. мъченик Иулиан

Житие и страдание на свети свещеномъченик Автоном († 313 г.)

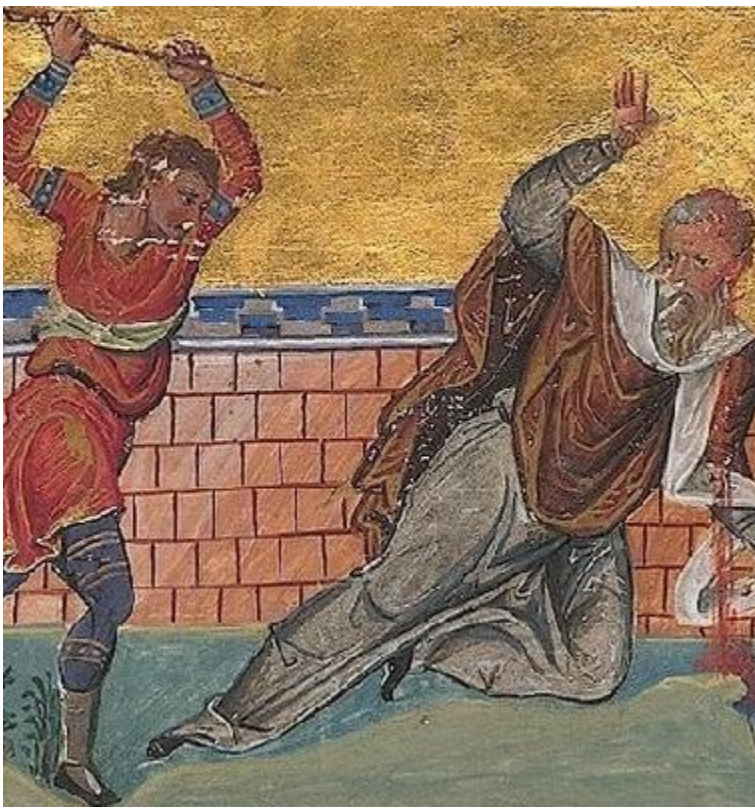

Свети Автоном бил епископ в Италия по време на царуването на Диоклетиан. Когато започнало жестокото гонение против християните, той си спомнил думите на Господа от светото Евангелие: “А кога ви пъдят от един град,

бягайте в друг”, оставил Италия и се преселил във Витиния, където по Божия промисъл се установил в селото, наречено Сореос. Тук бил приет от един страннолюбец на име Корнилий. Той живял при него дълго време и проповядвайки Христа, обърнал много елини към християнската вяра. Много души придобил тук за Бога, защото в дома на Корнилий хората се събирали, за да слушат учението на свети Автоном. А той, подобно на светите апостоли, проповядвал Божието слово с дръзновение, защото в него действал същият Свети Дух, Който някога като огнени езици слязъл върху тях. Чрез проповедта на преподобния Светият Дух разпалвал човешките сърца към Божията любов и благочестие, така че слушащите учението му

се умилявали и с радост възприемали проповедта му, като го молели за свето Кръщение. Той довел толкова много хора към светата вяра, че домът на Корнилий вече не можел да вмести цялото събрание на вярващите. Тогава свети Автоном построил за християните църква в името на чиноначалника на небесните сили свети архистратиг Михаил. Той оставил всички новопросветени на неговата защита, ръкоположил Корнилий за дякон и му поверил словесното Христово стадо, а сам отишъл в Ликаония и Исаврия, защото желаел и там да проповядва благочестието. Дълго се трудил свети Автоном за проповядването на Божието слово в тези страни и отново се завърнал при Корнилий, понеже искал да навести придобитото стадо Христово. Той поставил Корнилий за презвитер и заедно с него започнал да служи за спасението на човешкия род. Когато нечестивият цар Диоклетиан пристигнал в Никомидия, за да погуби там всички последователи на Христа, идолопоклонниците започнали да търсят и свети Автоном, защото бил най-известен сред християните. Но светителят желаел да изведе още повече хора от бесовската тъмнина към светлината на познанието на истинския Бог и не се предал в ръцете на мъчителите. Опазвайки себе си за благо на църквата, той отплавал в град Клавдиопол, на брега на Евксинско море, където сеел семената на Божието слово, а те, падайки на добрата почва на човешките сърца, по Божията благодат скоро донесли много духовни плодове. Като устроил тук всичко за делото на благочестието и наставил вярващите по пътя на спасението, свети Автоном отново се завърнал в Сореос. Той видял, че броят на вярващите тук се увеличил още повече и поставил Корнилий за епископ, а сам се отправил в Асия, където се заловил да изкоренява тръните на безбожието и да разпространява светата вяра в Единия Бог. И тук, по Божията благодат, той избавил мнозина от заблудите и вечната гибел, разрушавайки с проповедта си идолските жертвеници и съзиждайки в човешките сърца духовни храмове

на Светия Дух. Скоро свети Автоном отново посетил епископ Корнилий и повереното му паство. Като видял, че тук всички се поучават в Божия закон и преуспяват в добродетелите, той се утешил и благодарил на Бога, че трудовете му не са напразни и духовните чеда, които придобил с благовестието си, се умножават. Близко до град Сореос имало едно селище, наречено Лимна. Жителите му още били помрачени от мрака на идолослужението. Свети Автоном отишъл при тях, започнал да им проповядва Христа и като обърнал мнозина към християнството, ги научил на тайните на светата вяра, просветил ги с кръщението и ги присъединил към избраното Христово стадо. Веднъж останалите в неверието местни жители извършвали празник на един от скверните си идоли и принасяйки жертва на бесовете, ликували в идолския си храм. Тогава християните, които вече били доста многобройни, се събрали и отишли при езичниците, сринали жертвениците им, разбили идолите, а храма разрушили до основи. Така показали на неверните, че боговете им са нищожни, защото не могат да се съпротивляват, когато ги разрушават, и не викат, когато ги чупят. Езичниците се разгневили заради тежкото посрамване на техните богове, решили да отмъстят на християните за разрушаването на идолите и започнали да чакат удобно време. Те научили деня, когато Господният служител Автоном трябвало да отиде в построената от него църква на свети архистратиг Михаил в град Сореос, за да принесе безкръвна жертва на Бога. Събрали се с езичниците от съседните селища и тайно се приготвили да нападнат Божия храм и да убият християнския пастир. Езичниците нападнали църквата по време на Божествената литургия.

*Мъченичество на свети свещеномъченик
Автоном. Фрагмент от миниатюра в
стара ромейска минология*

Едни от тях имали оръжие, други - пръчки и камъни. Те прогонили всички християни от църквата и безчовечно убили свети Автоном. Измъчвали го в олтара, така че той целият бил обагрен от кръв. Така, принасяйки на Бога безкръвна жертва, светителят сам бил принесен като кръвна жертва на небесния жертвеник. Затрупали тялото му с камъните, с които го убили, а после направили тържество в чест на отмъщението за своите богове и се разотишли. Смъртта на светителя предизвикала смущение в църквата и неутешим плач на вярващите за убийството на техния отец и добър пастир. А една дякониса, на име Мария, взела тялото на свещеномъченика и с благоговение го погребала. Много години след погребението на свети Автоном, по времето, когато престола заел Константин Велики, един велможа на име Севириан бил пратен от царя в Александрия. Велможата се страхувал от морското вълнение и тръгнал не по море, а по суша, край брега на морето. По Божието усмотрение заедно със спътниците си минал покрай

мястото, където почивало тялото на свещеномъченик Автоном. Изведнъж конете спрели и не могли да продължат нататък. Колкото и да ги удряли с бичовете, нито един не помръднал от мястото си. Свалили товарите им, но и тогава конете не могли да продължат пътя, сякаш ги удържала някаква невидима ръка. А Севириан изпаднал в голямо недоумение. Заедно с него пътувал един благочестив мъж, който притежавал дара да вижда Божиите тайни. Той казал на велможата:- Ти трябва да издигнеш църква за мъченика, чието тяло е погребано на това място. И ако обещаеш да сториш това, ще видиш, че конете ти ще тръгнат отново. Севириан с радост дал обещание и конете му наистина веднага потеглили. Преди да се завърне от Александрия, той построил на това място малък молитвен храм в чест на светия мъченик, а после издигнал над гроба му прекрасна църква. След много години един свещеник, който не знаел, че в тази църква под земята почиват светите мощи на Автоном, я съборил, защото била вече много стара, и построил нова на друго място, близо до морето. А мястото, където лежали в забрава мощите на светеца, останало в запустение шестдесет години, до смъртта на византийския цар Зион, и никой не знаел за скъпоценното съкровище, скрито в земните недра. По това време един от царските телохранители на име Иоан, изпълнявайки някаква царска заповед, се намирал в град Сореос и Лимна. Веднъж той отишъл на лов и се случило така, че там, където някога над мощите на светеца стояла църквата, видял заек, обтегнал лъка, пуснал стрелата си и го убил. Той убил и много други животни и се завърнал вкъщи. Но ето че през нощта, когато вече спял на одъра, насън му се явил свещеномъченик Автоном и му заповядал да построи църква на мястото, където убил заека. Иоан се събудил и решил да приложи цялото си старание, за да изпълни заповяданото. Скоро той издигнал дивна църква в името на свещеномъченика. Намерил мощите му в земята напълно цели и нетленни и от тях започнали да се извършват чудеса и много

болни получавали изцеление. За самото намиране на мощите на свети Автоном блаженият Симеон Метафраст разказва следното: "Като видях достославния подвижник, побеждаващ свойствата на човешката природа, започнах да славословя Бога. Поглеждайки към гроба на свети мъченик Автоном, аз съзрях, че светите му мощи остават непобедени от силата на смъртта. Смъртта, която се хвали, че за три дни може да разруши целия състав на живото същество, не е могла в течение на толкова много години да унищожи нито един косъм от този славен мъж. Главата и косите му бяха невредими, лицето цяло, кожата здрава, нито една мигла от ресниците му не бе изтляла, само очите му бяха затворени. И когато го гледах, струваше ми се, че смъртта го е накарала само да пребивава в мълчание, а е запазила цялото му тяло и състава му: нито нещо беше паднало от главата му, нито от останалите членове на тялото нещо се бе отделило". Така Господ прославя онези, които прославят Него в светите си тела. На Него подобава всяка слава, чест и поклонение сега и винаги и вовеки веков. Амин.

Тропарь священномученику Автоному, епископу Италийскому

глас 4

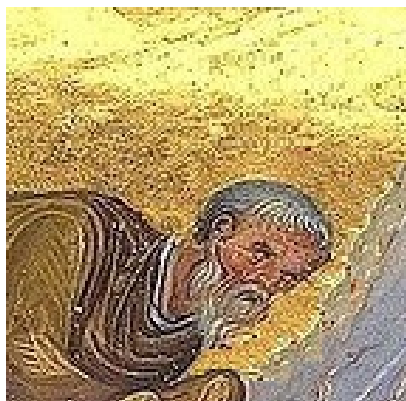
И нра́вом прича́стник,/ и престо́лом наместник апо́столом
быв,/ де́яние обрёл еси́, богодухнове́нне,/ в видéния восхо́д:/
сего́ ра́ди, сло́во и́стины исправля́я,/ и ве́ры ра́ди пострада́л
еси́ да́же до кро́ве,/ священномучени́че Автоно́ме,/ моли́
Христá Бо́га// спасти́ся душáм на́шим.

Кондак священномученику Автоному, епископу Италийскому

глас 2

Божественная, премудре, непорочно тайноводил еси,/ жертва приятная был еси, богоблаженне:/ Христову бо пил еси Чашу, преславне,/ светильниче всемирный,// моля непрестанно о всех нас.

В памет на свети свещеномъчник Корнут, епископ Никомидийски († ок. 249-259 гг.)

Свети свещеномъчник Корнут живял в околностите на Никомидия, в селището Сатали (Сарсала, Сурсана). Той бил ревностен изповедник на Христовото име. По време на гоненията на християните в страната бил изпратен Иконийският управител Перений. Когато много християни побягнали от преследването му в тайни места, свети Корнут, достигнал вече преклонни години, сам застанал пред него. На въпроса на управителя кой е, престарелият светител смело отвърнал: “Аз съм християнин”. Той започнал открито да изповядва, че Христос е истинският Бог, Творецът на всичко, и да изобличава идолското прелъстяване. Вързали краката му с тънки върви и го повлекли по градските улици, а от нозете му, разрязани от въжетата, бликала кръв. В мъките си свещеномъчникът благодарил на Бога. После, след много други мъчения, той бил посечен с меч.

В памет на свети мъченик Иулиан (IV в.)

*Свети Иулиан.
Фрагмент от стара
стенопис. Косово,
Сърбия*

При царуването на Диоклетиан и Максимиан за управител на Галатийската област бил назначен Антонин. Донесли му, че в една планинска пещера се крие свети Иулиан заедно с други четиридесет християни, които извършват там християнско богослужение. По заповед на управителя хванали светия и започнали да го убеждават да издаде останалите, но той не склонил. Преди да застане пред съда, свети Иулиан възкликнал високо, обръщайки се към сподвижниците си, останали в пещерата:- Ето, вече ме водят на съд и аз отивам на мъченически подвиг за Христа, без да ви издам! Но вие ревнувайте да ме последвате в моя подвиг! Когато светецът застанал пред управителя, Антонин му казал:- Пристъпи към боговете и им принеси жертва. Светият мъченик с дръзновение му отговорил:- Не ми е угоден твоят съвет. За нас, християните, няма по-добра участ от участта да умрем за святата вяра, в която сме възпитани. Тогава управителят

заповядал да нагорещят един железен одър, да съблекат мъченика и да го сложат на него. Светият страдалец се осенил с кръстно знамение и сам легнал на одъра. Но се явил ангел Господен, охладил пламъка и опазил мъченика невредим.- Кой си ти? - запитал го Антонин. - И как тъй лесно угаси огъня?- Аз съм Божий слуга, името ми е Иулиан - отговорил светият страдалец.- Кой са родителите ти? - продължил хегемонът. Мъченикът отвърнал:- Майка ми е стара жена, а баща ми се престави в Господа. Антонин заповядал да доведат майка му, погледнал я гневно и казал:- Убеди своя зъл син да принесе тамян на богинята. Ако не сториш това, ще предам тялото ти на поругание. Доблестната майка на светия мъченик отговорила:- Ако против моята воля осквернят тялото ми, това не само няма да ми бъде вменено във вина, но ще стане залог за вечна слава и блажено въздаяние. Посрамен от думите на старицата, хегемонът заповядал да я пуснат, а свети Иулиан осъдил на посичане с меч. Когато бил отведен на мястото за наказание, светият мъченик помолил да му дадат време за молитва.- Благодаря Ти, Господи - молел се той, - че ме укрепи и ми помогна да остана твърд дори до проливането на кръв. Подай на онези, които ще вземат пръст от гроба ми, прощение на греховете и избавление от страстите. И нека не напада нивите им никое вредно насекомо: нито скакалци, нито гъсеници, нито пък друго, както и да бъдат избавени от хищните птици! Приеми в мир духа ми! И от небето се чул глас:- Твоят подвигоположник Христос отвори вратите на Царството Си за тебе. Влез в тях, защото законно се подвизаваше за името Му! Този глас чули и другите четиридесет християни, които се криели в пещерата. Отишли на мястото, където пострадал светият мъченик, но го намерили вече мъртъв. Тогава те пред всички изповядали Христа, истинския Бог. Воините ги вързали и ги завели при хегемона, а той заповядал да бъдат посечени.

ЧЕТН-МИНУТЪ

{{_LINK1_}}